

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยการฝึกอบรมครูช่วยสอนเด็กชาวเชาวิชาพังและพูดภาษาไทยนี้ เป็นส่วนหนึ่งของโครงการทดลองฝึกอบรมครูช่วยสอนเด็กชาวเชาของแผนกวิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดลองวิธีสอนพังและพูดภาษาไทย โดยใช้แนวการฝึกหัดคุณภาพหลักสูตรพิเศษของโครงการทดลองฝึกอบรมครูช่วยสอนเด็กชาวเชา ทดลองใช้แบบเรียนวิชาภาษาไทย สร้างคุณภาพ และแบบฝึกหัดประกอบหนังสือแบบเรียน เพื่อให้บูรณาการฝึกอบรมมีความรู้ความสามารถที่จะเป็นผู้ช่วยเจ้าหน้าที่พัฒนาและส่งเสริมความเข้าใจ ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนครูสอนสังเคราะห์ชาวเชาด้านการศึกษาได้ ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาการขาดแคลนครูสอนเด็กชาวเชาอันเป็นปัญหาด้านการศึกษาที่สำคัญที่จะต้องได้รับการแก้ไขโดยรับความผิดชอบ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยไว้ว่า การฝึกอบรมครูช่วยสอนเด็กชาวเชาโดยใช้หลักสูตรพิเศษแบบเรียน บทฝึกหัดประกอบหนังสือแบบเรียน และคุณภาพที่สร้างขึ้น จะทำให้บูรณาการฝึกอบรมมีความรู้ และทักษะการพังและพูดภาษาไทยเพิ่มขึ้น และมีความสามารถในการสอนพังและพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเชา โดยความรู้และความสามารถดังกล่าวก่อนและหลังการฝึกอบรมมีความแตกต่างกัน

การวิจัยครั้งนี้ กองสังเคราะห์ชาวเช้า กรมประชาสงเคราะห์ ได้คัดเลือกชาวเช้า เพาทาง ๆ จาก 11 จังหวัด จำนวน 80 คน เป็นชาวส 59 คน พระภิญ 8 รูป และ สามเณร 13 รูป อายุระหว่าง 16 ถึง 42 ปี เข้ารับการฝึกอบรมโดยอยู่ประจำเป็นเวลา 3 เดือน ณ ศูนย์พัฒนาและสังเคราะห์ชาวเช้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยหลักสูตรพิเศษ หนังสือแบบเรียนวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กชาวเช้า บทฝึกพูดประกอบหนังสือแบบเรียน คู่มือครุวิชาฟังและพูดภาษาไทย แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาฟังและพูดภาษาไทย แบบประเมินผลการฝึกสอนแบบนี้ ทางการสอนแบบปรนัยและแบบประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้แบบเรียนฟังและพูดภาษาไทย เครื่องมือเหล่านี้มีวิจัยได้นำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ณ ศูนย์พัฒนาและ

และส่งผลกระทบเชิงบวกต่อการสอน ตลอดระยะเวลา ๓ เดือน โดยทำการสอนและเก็บข้อมูลทั่วๆ แล้วน่ามาวิเคราะห์หากว่าสอดคล้องกับผลการวิจัยได้ดังนี้

๑. สัมฤทธิผลของการฝึกอบรมในห้องเรียน ค้านวิชาการ ค้านวิชาครูเบื้องต้น และความสามารถในการฝึกสอน อยู่ในเกณฑ์เป็นที่น่าพอใจ

๒. ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทั้ง ๒ ค้าน

๒.๑ ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลค้านวิชาการกับความสามารถในการฝึกสอน เป็นไปในเชิงบวก (Positive)

๒.๒ ความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลค้านวิชาครูเบื้องต้นกับความสามารถในการสอน เป็นไปในเชิงบวก (Positive)

๓. ประสิทธิภาพของการฝึกอบรม แม้ความแตกต่างของคะแนนการทดสอบวิชา พังและพูคภาษาไทย และวิชาครูเบื้องต้น ก่อนและหลังการฝึกอบรมจะไม่มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 คือ แต่จากการสังเคราะห์ระหว่างการฝึกอบรม พบว่า ผู้รับการฝึกอบรมส่วนใหญ่มีทักษะในการพังและพูคภาษาไทย และมีความเข้าใจวิชีสอน ตลอดจนรู้จักการผลิตอุปกรณ์ขึ้น จึงนับได้ว่าการฝึกอบรมครั้งนี้มีประสิทธิภาพ

๔. การประเมินความคิดเห็นของผู้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับความเข้าใจเนื้อหาในหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาไทย ผู้รับการฝึกอบรมมีความเข้าใจเนื้อหาในหนังสือแบบเรียนอยู่ในเกณฑ์ และความแตกต่างของความเข้าใจคงกล่าวก่อนและหลังการฝึกสอน เป็นไปในเชิงบวก (Positive)

๕. การประเมินความคิดเห็นของผู้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับความมั่นใจในการสอน ประสบการณ์ในการฝึกอบรม พื้นฐานการศึกษา และสภาพของผู้รับการฝึกอบรม ไม่มีอิทธิพลต่อความมั่นใจในการสอนของผู้รับการฝึกอบรม

ปัญหาและขอเสนอแนะ

๑. การศักดิ์เสถียรของผู้รับการฝึกอบรม ควรจะได้พิจารณาถึงความสนใจ ความตั้งใจ และอุปการณาภัยของผู้รับการฝึกอบรมด้วย เพราะเท่าที่ผ่านมาพบว่า ผู้รับการฝึกอบรม บางคนขาดความสนใจในการฝึกอบรม จนเป็นเหตุให้ผลการเรียนต่ำ บางคนเป็นโรคติดต่อ

อันตราย บางกนเจ็บป่วยอยู่เสมอ ซึ่งมีผลต่อการเรียนการสอน การคัดเลือกควรเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ไว้อย่างเคร่งครัด ทั้งนี้เพื่อประสิทธิภาพของการฝึกอบรม และควรจะให้มีการคัดเลือกอนหน้า การฝึกอบรมเป็นเวลานานพอควร เพื่อสะดวกในการเตรียมตัว และเดินทางของผู้รับการฝึกอบรมตามกำหนดเวลา เพื่อขจัดปัญหาการรายงานตัวต่างๆ ซึ่งมีผลต่อการเก็บคะแนน การแบ่งกลุ่ม และการสอน

2. ผู้รับการฝึกอบรมมีพื้นความรู้วิชาสามัญ และมีประสบการณ์มาก่อนมา ก่าวคือ มีตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 4 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทำให้เกิดปัญหาในการสอน และการฝึกอบรม จะเน้นการคัดเลือกผู้รับการฝึกอบรมแต่ละคนควรจะให้กำหนดระดับความรู้วิชาสามัญระดับเดียวกัน หรือระดับใกล้เคียงกัน เช่น ชั้นประถมปีที่ 4 - 7 หรือ ประถมปีที่ 7 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 márับการฝึกอบรมทุนเดียวกันเป็นรุ่น ๆ ไป

3. อายุของผู้รับการฝึกอบรมแตกต่างกันมาก ก่าวคือ ตั้งแต่ 16 ปีถึง 45 ปี ทำให้มีปัญหาในการฝึกอบรม เพราะวัยต่างกันยอมมีความสามารถ ภูมิปัญญา แตกต่างกัน ที่มีอายุมากย่อมจะแก้ไขข้อบกพร่องในการฟังและพูดภาษาไทย ไก้ยากกว่าผู้ที่มีอายุน้อย ฉะนั้นผู้รับการฝึกอบรมควรมีอายุได้เลี่ยงกัน และไม่ควรมีอายุเกิน 35 ปี

4. บทพิสูจน์ประกอบหนังสือแบบเรียนภาษาไทยทั้ง 4 บท ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อฝึกหัดจะการฟังและพูดภาษาไทยสำหรับเด็กชาวเชนัน ควรจะได้นำไปใช้ในการฝึกหัดจะการฟังและพูดต่อไป พร้อมทั้งวิเคราะห์และแก้ไขปรับปรุงเพื่อให้ใช้ประโยชน์ได้ดียิ่งขึ้น

5. เนื่องจากระยะเวลาในการฝึกอบรมมีเพียง 3 เดือน แต่จะต้องฝึกอบรม ทั้งค้านวิชาการและค้านวิชาครูเบื้องต้น จึงจำเป็นท้องใช้สิ่งพิมพ์และเอกสารต่าง ๆ ประกอบการฝึกอบรมจำนวนมาก เช่น แบบทดสอบ คู่มือครู บทพิสูจน์ประกอบหนังสือแบบเรียน สิ่งพิมพ์และเอกสารคังกล่าวถ้าจะจัดทำในระหว่างการฝึกอบรมย่อมไม่สะดวก ฉะนั้นก่อนการฝึกอบรมครั้งต่อไปควรจะไจัดเตรียมเอกสารต่าง ๆ เช่น คู่มือครู บทพิสูจน์ประกอบหนังสือแบบเรียน และเอกสารต่าง ๆ ที่จำเป็นท้องใช้ไว้ให้พร้อมที่จะนำไปใช้ได้ทันที ทั้งนี้เพื่อให้การฝึกอบรมดำเนินไปตามแผนที่ได้วางไว้อย่างราบรื่น

6. มัญหาในการพัฒนาและพูดภาษาไทย ผู้วิจัยพบว่า ผู้รับการฝึกอบรมส่วนใหญ่มีข้อบกพร่องในการพัฒนาและพูดภาษาไทย เช่น ออกเสียงตัวสะกดไม่ถูก นักเรียนออกเสียงเป็น方言，เมตร ออกเสียงเป็น เมะ ออกเสียงพัญชนะคนติด เช่น เส้น ออกเสียงเป็น เนี้น, สทวี ออกเสียงเป็น ฉะครี ออกเสียงตัวสะกดผิดมาตรา เช่น เวียงชัย ออกเสียง เป็น เวียนชัย, มณฑล ออกเสียงเป็น มนพง, ภาศ ออกเสียงเป็น พาค ออกเสียงสารพิค แมว ออกเสียงเป็น เมيء, สบ้าย ออกเสียงเป็น ชำบ้าย, ออกเสียงลั้นเป็นยาوا และ เสียงยาواเป็นลั้น เช่น ฝน ออกเสียงเป็น ໂຟນ, ขาว ออกเสียงเป็น ເຂ້າ ເປັນກັນ. ข้อบกพร่องคือถ้าหากต้องกันไปพากเพียร และหากแก้ไข เพราะเป็นข้อบกพร่องของการพูดผิดอันเนื่องมาจากความเคยชิน เกี่ยวกับเรื่องนี้ ศาสตราจารย์ ฯ ไฟ สุจิตกุล ได้ให้ความเห็นถึงการแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าวว่า การแก้ไขจะต้องใช้เวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้รับการฝึกอบรมต้องหันใจและพยายามที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองด้วย หน้าท้องผู้วิจัย ก็จะจากองซึ่งให้ผู้รับการฝึกอบรมรู้สึกเห็นใจและพยายามที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตน และรู้วิธีแก้ไขข้อบกพร่องนั้น ๆ และวิธีลงมือฝึกฝน โดยยึดหลักให้ผู้รับการฝึกอบรมฝึกความพอใจ (Practice with Satisfactory) จึงจะได้ผลคือสุก และในการแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าว ควรจะใช้ เทคนิควิธีแทรกต่างกันไปในแต่ละเช้า เพราะมัญหาของแต่ละเช้าแตกต่างกัน

7. ในการฝึกออกเสียงคำที่เป็นปัญหาของชาวเช้า ผู้รับการฝึกอบรมส่วนใหญ่จะ ออกเสียงได้ถูกต้อง เมื่อฝึกเป็นคำพยางค์เดียวโดย ๆ แต่ถ้าเป็นคำมากพยางค์ ผู้รับการฝึกอบรมมักจะออกเสียงไม่ถูก เช่นคำ โรงเรียน เมื่อฝึกออกเสียงที่ลักษณะพยางค์ จะออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน เมื่อฝึกออกเสียงทั้งคำที่มีพยางค์สองออกเสียงเป็น โภเดียว เป็นต้น และถ้าเป็น ข้อความหรือประโยคยังเป็นปัญหาในการพูดมากขึ้น ก่อนการฝึก ผู้วิจัยได้อธิบายถึงที่เกิดเสียง สร้างและเลี่ยงพัญชนะ โดยใช้ภาพแสดงอวัยวะการออกเสียงประกอบและแนะนำวิธีเปลี่ยนเสียง แล้วให้ฝึกเปลี่ยนเสียงทุกๆ คำ โดยใช้กระจากเงาช่วย และวิธีเพิ่มความชัดเจนเรื่อย ๆ เช่น

อย่าง

อุดอย่าง

ឧបាទូយុទ្ធភាព

8. เนื่องจากการพัฒนาและพูดเป็นทักษะทางภาษาที่จะต้องฝึกฝนอยู่ตลอดเวลา แม้ผู้รับการฝึกอบรมมีเวลาฝึกหัดจำกัดก็ตาม เนพาะในเวลาฝึกอบรมเท่านั้น ซึ่งไม่เป็นการเพียงพอ หลังจากนั้นผู้รับการฝึกอบรมจะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ใช้ภาษาชาวเข้าหากันเพื่อของตน โอกาสที่จะฝึกฝนภาษาไทยจึงมีน้อย ซึ่งมีส่วนทำให้ทักษะพังและพูดภาษาไทยไม่พัฒนาเท่าที่ควร และเมื่อผู้รับการฝึกอบรมกลับไปปฏิบัติงานตามหมู่บ้านของตน ปัญหาทักษะภาษาไทยยังคงมีมากขึ้น ผู้วิจัยได้แก้ปัญหานี้โดยให้ผู้รับการฝึกอบรมจับคู่กับเพื่อนสนิท และให้ทางคุณครูทางสังเกต การพูดของกันและกัน พร้อมทั้งช่วยตักเตือน คิชม แนะนำ และจดบันทึกของพ้องในการพูดภาษาไทยของเพื่อนส่งผู้วิจัยทุกวัน ทั้งนี้ เพื่อของการให้ผู้รับการฝึกอบรมได้ใช้ภาษาไทยอยู่เสมอ และระมัดระวังในการพูดภาษาไทยให้ถูกต้องซึ่งเจนยังชี้

๙. การแก้ไขข้อบกพร่องของผู้รับการฝึกอบรมที่มีอายุสูง กล่าวคืออายุ 16-45 ปี กระทำการยกเว้นไม่ได้ แต่เพื่อชี้แจงว่า ผู้รับการฝึกอบรมที่มีอายุสูง ไม่สามารถลืมจดจำเป็นความเกย์ชิน จึงยกที่จะเปลี่ยนแปลงแก้ไข ซึ่งทรงกับภาษีท้องของไทยที่ว่า "ไม่อ่อนคิดง่าย ไม่แก้คิดยาก" ในกรณีเช่นนี้ ผู้จัดทำได้แต่เพียงขอรองให้ผู้รับการฝึกอบรมนำเอาหลักและวิธีการที่ถูกต้องไปถ่ายทอดให้แก่เด็กหนัน

๑๐. ผู้รับการฝึกอบรมที่เป็นชาวเข้าเมือง ๆ ไม่คิดใช้ภาษาไทยในชีวิตรประจำวัน ฉะนั้น การเรียนภาษาไทยจึงเป็นภาษาที่สอง ที่มีระบบเสียงและโครงสร้างแตกต่างไปจากภาษาแม่ของตนเอง และในการเรียนรู้ภาษาไทย ก็มักจะนำเอาระบบเสียงของภาษาของตนเองมาใช้ในการออกเสียงภาษาไทย จึงทำให้มีปัญหาในการพูดภาษาไทยเพียงหัวใจเดียว ที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าว ได้ถูกต้องและได้ผลคือ ผู้จัดจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องระบบเสียง และโครงสร้างของทั้งภาษาไทยและภาษาอื่นเข้าเป็นอย่างดี ดังนั้น การฝึกอบรมรุ่นต่อไป ผู้จัดควรจะมีความรู้พื้นฐานทางภาษาศาสตร์ (Linguistics) โดยเฉพาะแขนงสัทศาสตร์ (Phonetics) ด้วย

11. ปัญหาการสร้างบทกวีพุกประกอบแบบเรียน ผู้วิจัยได้สร้างบทกวีพุกประกอบหนึ่งเลือ

แบบเรียน เพื่อฝึกทักษะการพังและพูดภาษาไทยสำหรับเด็กชาวเช้า เป็นบทสนทนาสั้น ๆ โดยจะต้องสร้างให้สอดคล้องกับเนื้อหาในหนังสือแบบเรียนวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กชาวเช้า เนื่องจากต้องการสอนทั้ง 5 หน่วย และการฝึกทักษะพังและพูดคุยกันที่ของการฝึก ถ้ายังข้อจำกัดคือกล่าว จึงเป็นการยากที่จะให้บทฝึกพูดซึ่งสร้างเป็นบทสนทนาแต่ละบท ครอบคลุมถึงคำที่ทอง การฝึก และในขณะเดียวกัน ก็จะต้องสอดคล้องกับหนังสือแบบเรียน หน่วยการสอน และสภาพการณ์ของชาวเช้าถ่าย บทฝึกพูดที่บูรณาจักรสร้างขึ้นบางบทจึงอาจไม่ครอบคลุมทุก ๆ ลักษณะคือกล่าวแล้ว บางบทอาจจะมุ่งฝึกคำที่ต้องการฝึกโดยเฉพาะ บางบทมุ่งปลูกฝังแนวคิดและค่านิยมทางสังคม บางบททั้งฝึกคำที่ต้องการฝึกและปลูกฝังแนวคิดและค่านิยมไปพร้อมกัน และเนื่องจากเนื้อหาบางตอนไม่สามารถเขียนเป็นบทสนทนาได้ เพื่อให้บทฝึกพูดที่ใช้ฝึกทักษะการพังและพูดภาษาไทยสมบูรณ์และครอบคลุมทุกกลุ่มและคุณภาพต่างๆ ผู้จัดยังมีความคิดเห็นว่า ในกรณีที่เนื้อหาตอนใดไม่สามารถสร้างเป็นบทสนทนาได้ ก็อาจใช้นิทาน บทความ และคำประพันธ์ประกอบได้

12. ควรจัดให้ผู้รับการฝึกอบรมรุ่นที่ 3 มีโอกาสลับเข้ามารับการฝึกอบรมอีกเมื่อได้ออกไปปฏิบัติหน้าที่แล้ว เป็นเวลา 2 ปี เพื่อเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์เพื่อนำไปปรับปรุงการสอนของตนใหม่ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย